

* ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ * ΘΕΜΑΤΑ *

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΣΑΦΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ»

Συνεχίζοντας την παρουσίαση της διασαφήσεως του πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου τονίζουμε, ότι και αυτή είναι ένα αψευδέστατον κείμενον της κακοδοξίας του πρώην Φλωρίνης, ή όποια εγκείτο εις τό ότι άνεγνώριζε την σχισματοποίηση του Νεοημερολογιτισμοϋ, ός Κανονικήν και 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν, ένψ ήρνετο την 'Εκκλησίαν των Γ.Ο.Χ., την 'Όσιαν θεώρει άπλην και άνευ λόγου διαμαρτύρησιν.

Ήτο δικαίωμα του πρώην Φλωρίνης νά έπίστευεν ό τι ήθελεν, αλλά ώφειλε και νά ήτο συνεπής πρός τό Πιστεύω του. Δηλαδή νά ύπαχθῇ εις την «Μητέρα του 'Εκκλησίαν», τόν Νεοημερολογιτισμόν και νά μήν άποσχιζέται εξ αυτής και νά μήν σχίξη και την 'Εκκλησίαν των Γ.Ο.Χ. 'Αλλά ό πρώην Φλωρίνης δέν έπέστρεφε, όπως έπέστρεψαν οί άλλοι (ό Ζακύνθου Χρυσόστομος, ό Χατζής και ό Λιώσης), διότι είχεν αναλάβει την ύποχρέωσιν νά προσφέρη υπηρεσίας εις την Μητέρα του 'Εκκλησίαν (δηλαδή την Σχισματοποίησην του Νεοημερολογιτισμοϋ), νά έπιστρέψη εις αυτήν δλους τούς Γ.Ο.Χ. και έτσι νά παύσῃ νά ύφίσταται τό παλαιοήμερολογικόν πρόβλημα. 'Επί τῷ σκοπῷ τούτῳ μετῆλθε τά πάντα, και ψεύδη και δικολαβισμούς και σοφιστείας διά νά επιτύχη τόν σκοπόν του, αλλά απέτυχεν. 'Επέτυχε μόνον νά προξενήσῃ τό σχίσμα του εις τό όποίον και απέθανεν και τό όποίον σήμεραν ό διάβολος έχει κάμει 40 κομμάτια.

'Αλλά άς έλθωμεν εις την συνέχειαν της «Διασαφήσεως».

«Κατ' άρχήν έσκέφθηνεν νά μήν άπαντήσωμεν γραπτώς, αλλά νά διαφωτίσωμεν προφορικώς τούς υπογράψαντας τούτο, ως μη κεκτημένους την άπαιτουμένην Θεολογικήν και Κανονικήν μόρφωσιν και άναρμοδίους⁽¹⁾ νά επικρίνωσι Ποιμαντορικάς 'Εγκυκλίους, και ως όφείλοντας νά έχωσι περισσότεράν έμπιστοσύνην εις τόν Προϊστάμενον της 'Ορθόδοξου παρατάξεως ήμών⁽²⁾ τοσούτῳ μάλλον όσω ούτος εις τό παρελθόν έδωκε τρανά δείγματα των όρθοδόξων φρονημάτων, και του ιεροϋ Ζήλου, ύφ' ου διαπνέεται ούτος πρός τόν ιερόν ήμών άγῶνα⁽³⁾. Είτα όμως ύποπτεφθέντες μήπως ή σιωπή χαρακτηρησθῇ ως άποδοχή εκ μέρους ήμών των έν τῷ ύπομνήματι άναφερομένων έσφαλμένων κρίσεων και γνωμών. και ως άδυναμία νά άνασκαύσωμεν ταύτας και έξ άλλου λαβόντες ύπ' όψιν κα ιτό 'Αποστολικόν «'Ελλήσι τε και βαρβάρους, σοφοίς τε και άνοήτοις όφειλέτης είμι» (Ρωμ. 14) έκρίναμεν εύλογον νά άπαντήσωμεν και νά διαφωτίσωμεν τόσω τόν έμπνευστήν, όσω και τούς υπογράψαντας τό άπευθυνθέν ήμίν ύπόμνημα. Πέντε είναι κυρίως τά σημεία, τά χρήζοντα διασαφητικής άπαντήσεως, και έφ' ών στηρίζεται άπαν τό οικοδόμημα του ύπομνήματος και όταν ταύτα άποδειχθώσιν έπισφαλῇ και άβάσιμα Κανονικώς, και λογικώς καταρρέει και όλος ό σωρείτης των έπιχειρημάτων. άτινα

(1) 'Ο πρώην Φλωρίνης τούς πάντας θεώρει άγραμμάτους και άμορφώτους, μόνον δε τόν έαυτόν του θεώρει ως τόν «σαφώτατον νόα», εις τόν όποίον οί πάντες θά έπρεπε νά κάμουν δουλικήν ύπακοήν.

(2) 'Οχι «παρατάξεως», αλλά ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ως διετράνωσεν τό 1935.

(3) Μόνον τό 1935 έδειξε τρανά δείγματα των όρθοδόξων φρονημάτων και του ιεροϋ ζήλου, δε ώμολόγησεν όρθοδόξως και κατέδixασε (Συνοδικώς) τόν νεοημερολογιτισμόν ως σχίσμα μέ δλας τάς συνεπείας του σχίσματος (ήτοι ό-τι άπώλεσεν την θείαν Χάριν), τώρα έχει νά επιδείξῃ τά δλους αντίθετα.

προβάλλουσιν οἱ ὑπομνηματογράφοι πρὸς στήριξιν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν πεπλανημένων αὐτῶν ἰδεῶν. Ἐπὶ τῶν σημείων τούτων ἐφιστῶμεν σύντονον τὴν προσοχὴν τῶν ἀνεγνωστῶν εἶναι δὲ ταῦτα τὰ ἐξῆς:

Α') Ἡ σύγχυσις τῶν προσώπων τῶν Ἀρχιερέων πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ταῦτα ἀνήκουσιν.

Β') ἡ μὴ διάκρισις καὶ κατανόησις τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ Κανονικῶν ὄρων «δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ»

Γ') ἡ ἄγνοια ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις τῶν κυρίων συστατικῶν μίαις Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Δ') ἡ ἄγνοια πότε μία μεταβολὴ τῆς γνώμης λέγεται γνωσιμαχία καὶ ἀντίφασις καὶ πότε ἐξήγησις καὶ διασάφισις.

Ε') καὶ τελευταῖον ἡ σφαλερὰ ἀντίληψις τῶν ὑπομνηματιστῶν, ἀποδιδόντων εἰς λόγους προσωπικούς τὴν μεθ' ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴν διαφωνίαν καὶ τὴν διδάσασιν τῶν Ἐπισκόπων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, ἥτοι τὴν σύγχυσιν τῶν προσώπων τῶν Ἐπισκόπων πρὸς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν δογματικὴν σημασίαν τῆς Ἐκκλησίας προαγόμεθα νὰ ἀναπτύξωμεν, ὅση ἡμῖν δύναμις, τὰ ἐξῆς:

Κατὰ τὴν θεμελιώδη Ἀρχὴν τοῦ ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Δογματικῆς θεολογίας καὶ τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰδρύματος θεοῦ καὶ αὐθυποστάτου, εἶνε κατ' ἀρχὴν διάφορος καὶ ἀνεξάρτητος τῆς ἐννοίας τῶν προσώπων τῶν Ἐπισκόπων ὅτινα ἐκπροσωποῦσιν καὶ δι-οικοῦσιν Αὐτήν (4) Διὸ καὶ αἱ ἐσφαλμέναι τυχόν ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἰδέαι καὶ ἀντιλήψεις τῶν Ἐπισκόπων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν κρίνονται καὶ δὲν καταδικάζονται ὑπὸ Κανονικῆς καὶ Ἐγκύρου Συνόδου, ὡς ἀντορθόδο-

(4) Δὲν συγχωρεῖται εἰς τὸν πρῶτον Φλωρίνης νὰ ἐπιχειρῇ τοιαύτην προσπάθειαν συσκοτίσεως τῆς ἀληθείας διὰ νὰ καλύψῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Βεβαίως, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς δουλησεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἐκκλησία εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τοὺς διωγμούς, τὰς αἱρέσεις, τὰ σχίσματα κλπ.

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ θεανθρώπινον Ἐγκαθίδρυμα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Ἱεραρχία καὶ ὁ πιστὸς λαὸς εἶναι τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ὁποίου κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς. Ἄν ἐνα μέρος μικρὸ ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας κακοδοξήσῃ, τοῦτο χάνει τὴν ἐνότητα καὶ κοινῶνιαν μετὰ τῆς Κεφαλῆς ποῦ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἐξέρχεται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς κακοδοξίας του.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεανθρώπινον ἐπὶ τῆς γῆς ἐγκαθίδρυμα ἔχει κανόνας, ἔχει ὁρους, τοὺς ὁποίους ἡ Ἱεραρχία καὶ ὁ πιστὸς λαὸς ὀφείλου νὰ τηροῦν, διότι ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία, ὡς ὁ Χριστὸς, οὐδὲν θλάπτεται, ἀποσχιζέται ὅμως μέρος ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτεῖ προέκυψαν τὰ διάφορα σχίσματα - αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς παραπλανητικῶς τηροῦν καὶ τὴν ὀνομασίαν Ἐκκλησία χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίανσχέσιν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὁ «μέγας θεολόγος» πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία παρὰ τὴν προδοσίαν τῆς ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι εἶναι ἀνεξάρτητος ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν προσώπων. Τὰ πρόσωπα, ὅταν εἶναι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ Ἱεραρχία, ὅταν εἶναι Ὁρθόδοξος καὶ ἔχει κανονικὴν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἶναι εἰς τύπον Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐντολοδόχος Χριστοῦ, ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει ἡ Ἱεραρχία εἶναι σχίσμα, εἶναι αἱρέσις καὶ δὲν ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τί τραγικὸν νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία, ἐνῷ καινοτομεῖ, συγχρόνως ἐκπροσωπεῖ καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας! Περισσότερον ἀθεολόγητος ἰσχυρισμὸς καὶ δόλωση δὲν ἦδύνατο νὰ διατυπωθῇ;

Βεβαίως ἐννοεῖ κατὰ ἄλλο ὁ τρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀποκαλύπτει, διότι δὲν τὸν συμφέρει. Ποῖον εἶναι αὐτό; Ὅτι ἡ θεία Χάρις ἐνεργεῖ καὶ δι' ἁμαρτωλῶν καὶ ἀναξίων κληρικῶν, ὅχι ὅμως διὰ τῶν δεδηλωμένων αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν, ὡς μάλιστα ἦτο ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐλάωμεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας τὰ πάντα εὐρίσκομεν, μόνον τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν μετάνοιαν δὲν θέλωμεν.

Ξοι καὶ κακοδοξοι, νά μὴν ἐπηρεάζωσι τὴν Ὁρθόδοξον ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οὗτοι⁽⁵⁾ Παρδ. χάριν, ὅταν εἰς ἡ καὶ πλείονες τῶν Ἐπισκόπων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, εἰσάγωσιν εἰς αὐτὴν μίαν καινοτομίαν, ἀντιστρατευομένην εἰς τὸ ὑγιές καὶ ἀκραιφνές πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλημμελές καὶ τὸ ἀντορθόδοξον τῆς καινοτομίας ταύτης θαρῦνει μὲν τοὺς καινοτόμους Ἐπισκόπους, ὡς ἄτομα καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ὑποδίκους ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, δὲν ἐπηρεάζει ὁμως οὐδὲ μειοὶ τὸ ὀρθόδοξον κῦρος τῆς Ἐκκλησίας, ἣν διοικοῦσι. Τότε μόνον ἐπηρεάζεται ἡ ὀρθόδοξος ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας καὶ μειοῦται τὸ θεῖον κῦρος Αὐτῆς, ὅταν οἱ εἰσηγηταὶ τῆς καινοτομίας Ἐπίσκοποι, οἱ Διοικοῦντες Αὐτήν, δικάσῳσιν ἐπὶ κακοδοξία καὶ ἀντορθόδοξω καινοτομία ὑπὸ τινος Ἐγκύρου Συνόδου μεγάλης Τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς καὶ ἀρκούντως διαφωτιζόμενοι δὲν θελήσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς Συνόδου καὶ νὰ ἀποπτύσωσιν τὴν κακοδοξίαν αὐτῶν ἐμμένοντες ἀμεταπείστως καὶ σκληροτραχήλως εἰς αὐτήν, ὁπότε οὗτοι καθαιροῦνται ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ ἀποσχίζονται ἐκ τοῦ καθολικοῦ κορμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας⁽⁶⁾. Τότε ἀναγινώσκεται ὁ ὅρος τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποσχίσεως ἐπὶ Ἐκκλησίας δι' οὗ ἀναθεματίζονται καὶ ἀφορίζονται μετὰ τῶν κακοδόξων καὶ καινοτόμων Ἐπισκόπων καὶ πάντες οἱ Κληρικοί, οἱ κοινωνοῦντες μετ' αὐτῶν καὶ πάντες οἱ Λαϊκοὶ οἱ δεχόμενοι εὐχὴν καὶ εὐλογίαν παρ' αὐτῶν.

Πάντες δὲ οὗτοι, διατελοῦντες ὑπὸ τὸ ἀνάθεμα τῆς Συνόδου ἀποτελοῦσιν τότε οὐχὶ Ὁρθόδοξον, ἀλλὰ Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν⁽⁷⁾.

Ἐντεῦθεν συνάγομεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι μία ἀνεγνωρισμένη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τότε μόνον ἀπόλλυσι τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν καὶ τὸ κῦρος τῶν θείων Μυστηρίων, ὅταν ἀναγνωρισθῇ καὶ αὕτη αἰρετικὴ ἢ Σχισματικὴ ὑπὸ πανορθόδοξου Συνόδου, μόνης δικαιουμένης νὰ ἀφαιρέσῃ ἐξ αὐτῆς τὴν Χάριν καὶ τὸ Θεῖον κῦρος τῶν Μυστηρίων, διότι καὶ μόνη Αὕτη δικαιοῦται νὰ παρέχῃ ταῦτα εἰς Αὐτήν⁽⁸⁾.

(5) Ἡ κακοδοξία, εἴτε καταδικασμένη, εἴτε ὄχι δὲν ἐπηρεάζει τὴν οὐσία τῆς Ἐκκλησίας. Τοὺς αἰρετικούς ὁμως κληρικούς καὶ λαϊκοὺς τοὺς ἐκβάλλει ἐκ τῆς Ἐκκλησίας αὕτη ἡ αἵρεσις. Ὁ πρῶν Φλωρίνης ὁμως δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν, διότι θέλει εἰς τὴν σχισματοποιεῖσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ, ἐκπροσωπούμενην τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. Κλήρον καὶ Λαόν, ὡς καὶ ὁ ἴδιος θαυμάσια ἐπίστευσεν καὶ ὡμολόγησεν τὸ 1935. Συγκλῶθει λοιπὸν τὰ ἀσύγκλωστα διὰ νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Νεοημερολογισμὸν.

(6) Ἀφήνομεν, ὅτι ὁ ὅρος «διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν» δὲν εἶναι δόκιμος ἐν προκειμένῳ, ἀλλὰ τονίζομεν μόνον ὅτι:

Τὸν σχισματικὸν ἢ αἰρετικὸν δὲν τὸν ἐκβάλλει ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς Συνοδικῆς Πράξεως, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ αἵρεσις καὶ τὸ σχίσμα του. Ἡ ἀπόφασις τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διαπίστωσις, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόφασις εἶναι ἥδη ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ἐν προκειμένῳ ὁμως δὲν πρόκειται περὶ ἀγνώστου καὶ πρῶτοφανοῦς αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας, ἀλλὰ γνωστῆς καινοτομίας καὶ ΚΑΤΑΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΗΣ ὑπὸ Πανορθόδοξων Συνόδων. Μὲ τὸ κριτήριον τοῦ πρῶν Φλωρίνης δὲν εἶναι αἰρετικοὶ οὔτε οἱ Παπικοί, οὔτε οἱ Προτεστάνται, διότι δὲν ὑπάρχει τοιαύτη ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ὁ πρῶν Φλωρίνης.

(7) Δὲν ὑπάρχει «Σχισματικὴ Ἐκκλησία», ὑπάρχουν σχίσματα καὶ αἵρέσεις, τὰ ὁποῖα ἔχουν κεφαλὴν τὸν Σατανᾶν.

(8) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀπώλεσε τίποτε τὸ 1924. Αὕτη συνεχίει ὡς Γησία καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ Ἱεραρχία τοῦ Νεοημερολογισμοῦ ἀπεσχίσθη καὶ ἐξῆλθεν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς δὲ σχισματικὴ δὲν κέκτεται τὴν Θεῖαν Χάριν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται «μυστήρια» εἰς αὐτοὺς. Σαφέστατα τὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἤθελεν νὰ τὰ δεχθῇ ὁ πρῶν Φλωρίνης λόγῳ σκοπιμότητος.

Κατά ταῦτα, ἐπειδὴ τὴν ἀγιαστικὴν Χάριν καὶ τὸ κῦρος τῶν θείων Μυστηρίων δὲν παρέχει ὁ τελὼν ταῦτα Ἐπίσκοπος, ἢ ὁ Ἱερεὺς, ὅστις μόνον ἀπλοῦν μέσον καὶ ὄργανον μεταδοτικόν τῆς Χάριτος, ἀλλ' ἡ ὀρθόδοξος ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας τελοῦνται ταῦτα, ἢ τυχὸν ἀντορθόδοξος ἀντίληψις εἰς τινὰ Ἐκκλησιαστικά Ζητήματα, ἰάσιμα κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν κρίνεται καὶ δὲν καταδικάζεται ὑπὸ ἐγκύρου Συνόδου, δὲν δύναται νὰ μειώσῃ πολλῶν δὲ μᾶλλον νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κῦρος τῶν ὀνόματι ταύτης τελουμένων μυστηριακῶν πράξεων⁽⁸⁾.

Τοῦτο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν παραπτωμάτων τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας⁽⁹⁾ Παρ. χάρ. Ἐνδέχεται τινές τῶν Κληρικῶν νὰ εἶνε κατ' ἀλήθειαν ἀνάξιοι νὰ προσεγγίζωσι τὸ ἱερόν θυσιαστήριον λόγῳ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ αὐτῶν, οὐχ' ἥττον ὅσως τὸ κακὸν ἠθικὸν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα θεία Μυστήρια ὅτινα ἔχουσιν ἀμείωτον τὸ κῦρος αὐτῶν, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνάξιοι οὗτοι Κληρικοί δὲν ἐδικάσθησαν καὶ δὲν καθηρέθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι ἱεροπράττουσι καὶ τελοῦσι τὰ θεία Μυστήρια ἐν ὀνόματι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐρχόμεθα εἰς τὸ δεῦτερον σημεῖον τοῦ ὑπομνήματος, τὸ ἀφορῶν τὸν ταυτισμὸν τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ Κανονικῶν ὅρων δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ οὓς συγχέουσιν οἱ ὑπομνηματογράφοι.

Περὶ τῆς διακρίσεως καὶ τῆς σημασίας τῶν δύο τούτων ἐπιστημονικῶν καὶ Κανονικῶν ὅρων ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν σαφῶς καὶ πειστικῶς τόσα εἰς τὴν τελευταίαν Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον ἡμῶν καὶ τόσον σαφῶς καὶ εὐκρινῶς περὶ τῆς διακρίσεως καὶ σημασίας τῶν δύο τούτων ὅρων. Ὁ Σοφὸς Ἀγιορείτης Νικόδημος ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔγραψεν ἐν ὑποσημειώσει, ὥστε θεωροῦμεν περιττὴν τὴν περὶ τούτων ἀνάπτυξιν καὶ διασάφησιν, καὶ παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας εἰς τὴν ρηθεῖσαν Ἐγκύκλιον (σελ. 13, 14) (Πηδάλιον σελ. 18 σημ. 1).⁽¹⁰⁾

(Συνεχίζεται)

(9) Ἐπὶ τέλους τὸ ὠμολόγησεν, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ διέστρεψεν. Ἄλλο ἠθικὰ παραπτώματα καὶ ἄλλο αἵρεσις - κακοδοξία. Τὰ ἠθικὰ παραπτώματα κληρικοῦ, μέχρι τῆς καθαιρέσεώς του, δὲν ἐπηρεάζουν τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων, εἰς τοὺς δεδηλωμένους ὁμῶς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς δὲν ἐπισκιαζει ἡ θεία Χάρις. Ἄχ σοφέ Φλωρίνης, τί ἐπαθες! Καὶ ἐδῶ μὲ τὸν Νεοημερολογισμὸν δὲν πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀτόμου, τὸ ὁποῖον φρονεῖ αἰρετικά, καὶ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται νὰ τὸ διαφωτίσῃ καὶ τὸ ἐπαναφέρῃ, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ὀργανωμένης ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, πρόκειται περὶ δεδικασμένης αἵρέσεως, τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται ὁλόκληρος Ἱεραρχία, πρόκειται περὶ ἐξόδου ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συμπορεύσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

(10) Περὶ τοῦ θέματος τούτου, δηλαδὴ περὶ τοῦ δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος ἰδὲ ἐν ἐκτάσει εἰς Κ.Γ.Ο. Τόμος 26) 1981, σελ. 345—362, Τόμος 27) 1982, σελ. 21—23, 61—64, 105—107 καὶ 148 κ.ἐξ.